

П Ж Т Ъ

Не знамъ каква е тази вдъхновена и разпадена любовъ родино
моя,
каква е тая безгранична вѣра въ твоя непокорень и коравъ народъ,
та още отъ сега го виждамъ, какъ могъщъ израства въ боя
и броди на епохата презъ великия човѣшки бродъ.

Отъ край до край преминахъ азъ презъ твоитѣ полета
и нѣма кжсь земя, кждето съсь възторгъ да не е стѣпвалъ
моятъ кракъ —
по родна Мизия ме дръзко шиба северния хладень вѣтъръ
и въ Тракия ме въ багри кжпа юлската разплискана зора.

Но ти, родино, въ мене не остана само съ твоята земя прекрасна,
ни съ волнитѣ хайдушки планини, въ които тежко тѣтне и гърми
оная недовършена борба въ погрома на която ти израстна
и надъ свѣта разтърси своятъ ръстъ единъ народъ любимъ.

Азъ често самъ замръквамъ въ роднитѣ заглѣхнали полета
и въ здрача чувамъ какъ далече свѣтятъ и нестихнали гърмятъ
размирнитѣ села, родино, и на всѣки ударъ въ пулса на сърдцето
азъ чувствамъ, какъ натамъ извива съ устремъ моятъ бурень
пжтъ.